

Parlem de la mort!

Dv, 13/05/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Parlem poc de la mort. I si ho fem, ràpidament neix la sospita d'humor "negre". I tanmateix la mort és sempre present en l'horitzó de la vida humana. Però no en parlem, la defugim, l'emascarem, la maquillem, l'amaguem al fons "amable" d'un tanatori.

Què és la mort? Als anys 50, en un preciós assaig sobre la mort reeditat recentment per Herder, el teòleg Karl Rahner distingia entre la mort de l'organisme i la mort personal per afirmar que la mort és total, d'ambdues les dimensions que confegeixen la nostra vida humana terrenal. La mort del cos suposa i coincideix també amb la mort de la nostra aventura humana, l'aventura de la llibertat intel·ligent que acaba i culmina el seu itinerari.

Aquests dies, la sisena edició de [l'Aula Salut Blanquerna](#) parla de la mort, el seu sentit i el seu acompanyament. L'Aula Salut Blanquerna parteix dels pressupòsits humanístics propis de la Universitat Ramon Llull i pretén oferir un espai de debat sobre les qüestions més generals de la salut i de la malaltia en la nostra societat. Aquesta edició de l'Aula Salut planteja doncs el tema de la mort que no per ineludible és menys punyent: la presència de la mort en la vida humana i el seu difícil encaix amb la majoria de concepcions de la vida.

A la primera sessió, entre tantes altres reflexions interessants, els ponents, Armand Puig, Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, David Jou, Catedràtic de Física de la UAB, i Marina Geli, Metgessa, Diputada al Parlament de Catalunya i Consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya del 2003 al 2010, han posat en relleu tres aspectes vàlids i complementaris que m'han resultat ben suggeridors: la mort com a acompliment de la vida, la mort com a porta cap a la vida i la mort que possibilita la vida còsmica.

I hi afegeixo, de la meva collita, que possiblement la incomprensió del misteri de la mort és directament proporcional a una visió individualista de la vida, aquella visió en la que cadascú es pretén principi i final d'ell mateix. En la mesura que ens sabem i ens entenem com a moments de la llarga història de la humanitat, moments únics, importants, irrepetibles, però també efimers, fugissers, i tanmateix cridats a ser útils, a deixar la nostra gran o petita petjada, la realitat de la mort pot ser més domesticada, fins a poder parlar, tant de bo, de la germana mort.

Els creients afirmem la resurrecció, especialment en aquest temps de Pasqua. "Si Crist no ha ressuscitat, la nostra fe és buida" diu Sant Pau (1 Co 15,12). Però cal recordar que la nostra és l'afirmació d'una plenitud de vida que passa per la mort, i no per qualsevol mort, sinó per la mort de l'home que dona la vida pels altres, a poc a poc, dia a dia, o potser en un gest heroic i definitiu.